

Но Баро се не показваше. Той мълкомъ лежеше подъ дивана, и, колкото и да го викаше Жения, се не мръдна отъ мѣстото си.

Сѣднаха да обѣдватъ. Баронътъ се не показва и за обѣдъ.

Слѣдъ обѣдъ Жения зе кокалче, тури го въ кѣсче хлѣбъ, натопенъ въ чорба и, като приклѣкна

прѣдъ дивана, му го поднесе. Ноздритѣ на Баро се мръднаха, той подуши приятния мирисъ на вкусното кѣсче, но обидата се не забравя тѣй лесно, и той се не мърда отъ мѣстото си и не ще даването му кѣсче.

— Е, тогава и не трѣбва! — съ треперящъ гласъ каза Жения. — Като не искашъ — не трѣбва.